

[Finansministeren.]

ling, således at der i hvert fald ikke er tale om en forhøjelse af den procentvise beskatning.

For indkomst- og formueskatterne for personer er det vanskeligere at give et nøjagtigt udtryk for virkningen af de mange ændringer i skattereglerne, som er sket i de seneste år, men der er i hvert fald ikke tvivl om, at nettoresultatet af disse ændringer er blevet en ikke helt ringe lempelse af skattesatserne; det gælder naturligvis fremfor alt om de nye regler for beskatning af indkomststigninger. Den vækst i indkomsts kattens provenu på ca. 450 mill. kr., som anslås for hele 4 års perioden, skyldes således udelukkende opgangen i de skattepligtige indkomster i forbindelse med de progressive skalaer. Selskabsskatten udskrives med de samme satser som i 1955; men de nye regler om skattefri afskrivninger og henlæggelser har — ligesom i øvrigt for personer — i øjeblikket betydet en vis lempelse. Ejendomsskatterne er steget som følge af den nye vurdering, men opgangen andrager kun små 20 mill. kr.

Som helhed må man derfor sige, at provenustigningen fra 1955-56 til 1959-60 udelukkende skyldes den almindelige indtægtsstigning her i landet, mens skattesatserne alt i alt har været uændrede eller lidt lavere. Dette kommer også til udtryk deri, at det samlede skatteprovenu til staten i dette tidsrum må antages at have udgjort en nogenlunde uændret andel af nationalindtægten.

Sammenholder man de indtægts- og udgiftsposter, jeg her har gennemgået — og som omfatter samtlige statsbudgettets poster med undtagelse af egentlige lånetransaktioner — viser de i 1955-56, der er vort udgangså, nettoindbetalinger til staten på ca. 70 mill. kr. I de følgende 3 finansår bliver tallet henholdsvis 200, 250 og 300 mill. kr. for derefter i 1959-60 på ny at falde til godt 100 mill. kr. Bevægelserne i de sidste år hænger først og fremmest sammen med ændringerne i indtægten af stabiliseringslånet.

Jeg finder det i og for sig ret bemærkelsesværdigt, at det har vist sig muligt over denne årrække at finansiere ret store nye udgifter — jeg skal således nævne folkepensionen, den nye tjenestemandsløvs og

forøgelsen af statens egne anlægsudgifter — med de samme eller lidt lavere skattesatser. Årsagen hertil er først og fremmest de intensive sparebestrebelse — herunder også tilbageholdenhed over for mange nye udgiftsønsker — begrænsningen af forsvarsudgifterne og omlægningen af en væsentlig del af boligbyggeriets finansiering til det private kapitalmarked.

Overskuddet på statsbudgettet har — som jeg så ofte har fremhævet her i tinget — haft betydning i to henseender. For det første har det bevirket en begrænsning af den indre efterspørgsel her i landet og dermed lettet presset på valutabalancen; for det andet har det gjort det muligt at finansiere en væsentlig del af afdragsbetalingerne på statsgælden, der i disse år har udgjort omkring 400 mill. kr. årlig, og derigennem bidraget til at mindske statens behov for låntagning i markedet. Værdien af denne forsigtige finanspolitik har ikke mindst været tydelig i det sidste år, hvor den har været en betydningsfuld forudsætning for, at vi har kunnet udnytte de gunstigere ydre vilkår for den danske økonomi til en væsentlig lempelse af kreditpolitikken. Det har herigennem været muligt i det sidste halve år at opnå en forøgelse af byggeaktiviteten og — som den seneste tids nedgang i arbejdsløsheden viser — dermed også en forøgelse af produktion og beskæftigelse over en bredere front, uden at der er opstået noget pres på valutabalancen.

Det må være en hovedopgave i den kommende tids økonomiske politik at søge den gunstige situation fastholdt i det omfang, konjunktursituationen i udlandet giver grundlag herfor. Vi må herunder navnlig holde os for øje, at valutareserverne — uanset den væsentlige styrkelse, der har fundet sted — fortsat er beskedne i forhold til udenrigsomsætningen og de forskydninger i denne, som selv mindre ændringer i pris- og afsætningsvilkårene i udlandet kan give anledning til. Med den nuværende tilfredsstillende beskæftigelsessituation må denne problemstilling tilsige stor forsigtighed i den finansielle politik. Det nu forelagte budgetforslag indebærer en mindre lempelse af finanspolitikken, idet overskuddet på drifts- og anlægsbudgettet reduceres lidt og opkrævningen af stabiliseringslånet ophører. En yderligere lempelse vil